

Τασία Λουμπιεροπούλου

Αι υπερέρται τοῦ Ὁδείου.

Τὸ εἶπα καὶ ἄλλου. Ἡ ἀναβίβασις ὑπερετίων ὑπὸ μαθητριῶν ἐντελῶς ἀπείρων τῆς σκηνηκῆς τέχνης καὶ τῆς ὑποκρισεως ἦτο δυσκολώτερον ἔργον, ποῦ μόνον ἡ κ. Φεράλδη θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸ σκεφθῇ καὶ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Μὲ τὴν μεγάλην ὑπομονὴν καὶ τὴν ἀκούραστον ἐπιμονὴν τῆς, — δύο μεγάλα προτερήματα ποῦ δύσκολα ἀπαντῶνται εἰς καθηγητάς, ὅμως ὅταν ἀπαντηθῶν ἀγαδεικνύουν μὲγάλον τὸν καθηγητὴν αὐτὸν καὶ τὸ ἔργον του.

Αἱ ὑπερέται Mariage aux Lanternes καὶ Chanson de Fortunio τοῦ Ὁφειμαχὸς ἦσαν ἀπὸ τὰς εὐκόλους ἐκείνας ὑπερέτας ποῦ ἠμποροῦν νὰ παιχθῶν ὅπως-ὅπως καὶ ὑπὸ οἰασδήποτε συνθήκας. Διὰ τὴν πρώτην ἐχρειάζετο ἀρκετὴ ὑποκριτικὴ καὶ διαπλαστικὴ δύναμις, διὰ δὲ τὴν δευτέραν χάρις καὶ κομψότης καὶ ἀφέλεια εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Καὶ ὅμως ὥσάν νὰ εἶχον παλῆν διὰ δεκάτην τοῦλάχιστον φορὰν αἱ μαθήτριαι αὐταί, κάθε μία εἶχε καὶ ἓνα ρόλον ἰδιαίτερον καὶ σύμφωνα μὲ τὸν ἔσω-τεχνικὸν ἀνθρωπὸν τῆς. Εἰς τὴν πρώτην Mariage aux Lanternes ἐχειροκροτήθησαν εἰλικρινῶς διὰ τὰς μεγάλας, διανγείς καὶ ἀβιάστους φωνάς των ἡ κ. Σκέπερς καὶ ἡ δεσπ. Λουμπιεροπούλου, ὡς ἀντίζηλοι ζωντοχῆραι. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὑπόκρισιν — ποῦ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἦτο δυσκολωτάτη εἰς τοὺς ρόλους των — ἀνεδείχθησαν εἰς ἴσους ἱκαναί, μάλιστα τὴν στιγμὴν ποῦ ἐρχόμεναι εἰς φιλονικίαν εἰς αἰτίας τοῦ ἔρωτός των, περὶ ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸ ἐλαφρὸν μεταξωτὸν ὑποδηματόν της. Ἡ δεσπ. Ξανθάκη ὡς φίλη ἀγαπημένη τοῦ Guilliot λεπτοτάτη, εὐγενική, κομψή, τέλειος τύπος ἀπλῆς χωρικῆς κόρης, — μὲ ὅλην τὴν ἀθῶαν δειλίαν ὑπάρξεως ποῦ ἀνεπτύχθη μὲ τὰς τιμὰς παραδόσεις τοῦ ταπεινοῦ σπιτιοῦ της καὶ μὲ τὴν ζωογόγον καὶ δροσερὰν αἶθραν τῶν βουνῶν. Καὶ ἡ φωνή της ἀπαλὴ, γλυκεῖα, μᾶλλον χαρομένη εἰς ἓνα βάθος αἰσθήματος, ποῦ τὸ ἠσθάνετο

Μαργαρίτα Ὀριγιάνη

νὰ μεγαλῶνῃ μέσα της. Guilliot ἡ δεσπ. Ἐρασμία Ἀναστασιάδου. Τέλειος τύπος χωρικοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπόκρισιν καὶ εἰς τὴν παρουσίαν. Ἡθοποιὸς ἀφελῆς, φυσικωτάτη, ὥσάν νὰ παρίστανε ὅπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας της. Μὲ τὴν πνευματώδη φυσιογνωμίαν της καὶ τὰς κινήσεις τοῦ προσώπου της, ποῦ θὰ ἔλεγε κἀνείς ὅτι ἦτο ἀπὸ ἐλάστιχον, μὲ τὰς μεταβολὰς καὶ τὰς ἐκφράσεις ποῦ ἐλάμβανε, καὶ εἰς τὴν μικροτέραν λεπτομέρειαν τοῦ δυσκολωτάτου ρόλου της ἡ μία ψυχὴ μὲ πολλὰς δυνεῖς : Αὐτὴ εἶνε ἡ δεσπ. Ἀναστασιάδου. Εἰς τὴν στιγμὴν ποῦ ὑπεκρίνετο τὸν μεθυσμένον, ἠμποροῦσε κἀνείς νὰ τὴν παραβάλῃ μὲ ἔμπειρον ἠθοποιόν. Καὶ ἡ φωνή της, φωνὴ ὑποτεταγμένη εἰς τὴν τέχνην της, μὲ καταπληκτικὴν ἐλαστικότητα, μελωδίαν, γλυκύτητα, διαφάνειαν. Πότε ψιθύρος φύλλων καὶ ἄλλοτε σάλος νεροῦ. Ἡ δεσ. Ἀναστασιάδου, παρουσίασε σύνολον ποῦ κατέπληξε. Καὶ καλλιεργούμενη εὐρύτερα καὶ ὑπὸ ἔσποιν ἠθοποιίας καὶ σκηνηκῆς ὑποκρισεως — διοτι εὐρίσκειται εἰς τὸ τέλος τῆς μουσικῆς της μορφώσεως — πολὺ γρήγορα θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὑπόδειγμα τέλειον ὀδίκης καὶ ὑποκριτικῆς τέχνης. Εἰς τὴν δευτέραν Ὁπερέταν πρωτηγωνίστου ἡ κ. Εὐλαλία Γιαννάρου, ἡ δεσπ. Γεννάκη καὶ ἡ δεσπ. Ὀριγιάνη. Ἡ κ. Γιαννάρου ὡς κυρία Fortunio εὐγενική, φυσικωτάτη. Ὁρᾶται, κομψή, γεμάτη χάριν καὶ ἀβρόδιτα, ἦτο ὥσάν δασὺς ἐξαιρετικῆς εὐμορφίας μεταξὺ τῶν ἄλλων. Ἡ φωνή της μεγάλη, ἀσφαλὴς, κρυσταλλίνη καὶ στρογγυλὴ, ὥσάν πλατὺς ποταμὸς, μὲ κυμάνσεις γλυκεῖας καὶ μελωδικάς. Ἡ μὲν κατ'ἀλλήλους, διὰ τὸν ἐξαιρετικὰ εὐγενικὸν αὐτὸν ρόλον. Ἡ δεσ. Γεννάκη, ὡς μικρὸς ὑπάλληλος τοῦ συμβεβαιογράφου συζύγου της, ἐρωτευμένος μὲ τὴν κ. Fortunio, περιπαθὴς, ἥρεμος, συμπαθητικὴ. Εἰς τὴν δεσποινίδα Γεννάκη, πηγαίνουν πολὺ οἱ αἰσθηματικοὶ ρόλοι, διότι συντείνει εἰς αὐτὸ καὶ ἡ εὐαίσθητος ἐκφράσις τῆς ὅλης φυσιογνωμίας της. Ἐπαίξε